

Adembenemend evenwicht

Ook al lijkt het glashelder, toch weet je niet waar je aan toe bent

De werkelijkheid vergeet wat er zich in het verleden heeft afgespeeld

De mensheid dwaalt zoekend door het landschap,

onzeker over haar Dramaturgie, Het evenwicht tussen

oppervlak en diepte is adembenemend

het geeft je een ritme en in dat ritme begin je te praten, eerst

tegen jezelf en dan tegen anderen, een verzameling zinnen

ook al blijft het een aan elkaar geplakt zootje, het klopt.

het is gekrabbel maar gekrabbel dat ertoe doet Doel is niet om

de realiteit voor te stellen, maar om de voorstelling zelf reëel te

maken. Ook ik tong de waarheid En knaag mijn hersens stuk.

Nu deel ik Het verlangen te vertrekken zij het vooral

richting de donkere vergetelheid aan de andere kant van

het bewustzijn. Maar ik kan er niet mee ophouden hier te blijven.

buiten klappert alles onbedaarlijk door.

nee, er is geen waar dan ook, geen periferie, die ons verdeelt

Zich een pad baan **t** naar de vergetelheid?

Dat moment vlak vóór vertrek, daar gaat het om

Het is nooit de vlucht, maar steeds die poging op te stijgen

iets tussen klapwieken en luchtfietsen in.